

ČESKÁ REPUBLIKA ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Jaroslavou Křivánkovou ve věci

žalobce: **M. M.**, narozený X, státní příslušník X

T. č. X

zastoupen advokátem Mgr. Daliborem Lípou, se sídlem Jugoslávská 2, 360
01 Karlovy Vary

proti

žalovanému: **Ministerstvo zahraničních věcí**

sídlem Hradčanské náměstí 5, 118 00 Praha 1

o žalobě ze dne 17. 2. 2023 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 1. 2023, č. j. 308680-2/2022-VO

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Žaloba

1. Žalobce se žalobou doručenou zdejšímu soudu dne 17. 2. 2023 domáhal zrušení rozhodnutí Ministerstva zahraničních věcí ze dne 4. 1. 2023, č. j. 308680-2/2022-VO (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo rozhodnuto o tom, že rozhodnutí Velvyslanectví České republiky v Tunisu (dále jen „ZÚ Tunis“) ze dne 17. 10. 2022 o zamítnutí žádosti o krátkodobé vízum č. TUNI 2022 05 12 0001, podané dne 12. 5. 2022 žalobcem, je v souladu s § 20 odst. 5 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“).
2. Žalobce namítal, že si žalovaný ve vízovém řízení na základě podnětu ZÚ Tunis vytvořil dříve neexistující důvod pro zamítnutí žádosti o vízum podle § 20 odst. 5 písm. d) zákona o pobytu cizinců spočívající v existenci záznamu v Schengenském informačním systému (dále jen „SIS“), jenž byl vytvořený pro důvody, které neodůvodňují takový postup.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

Skutečnost, že žalobce dříve neoprávněně pobýval na území České republiky, přičemž svůj pobyt následně legalizoval a poté i dobrovolně vycestoval, nemůže vést k označení jeho osoby za osobu, jenž může do budoucna ohrozit bezpečnost smluvních států. V té souvislosti žalobce odkázal na čl. 21 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1987/2006 a na čl. 24, ve kterém jsou stanoveny minimální požadavky, za kterých může být osoba označena jako způsobilá narušit veřejný pořádek nebo ohrozit bezpečnost státu s tím, že žádné z uvedených kritérií žalobce nenaplnil. Postup žalovaného označil žalobce za nezákonný a protiústavní, neboť se domnívá, že správní orgány (ZÚ Tunis i žalovaný) porušily zejména principy správního řádu, zejména pak zásady uvedené v § 2 odst. 1, 2, 3 a 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“). Žalobce dále namítal, že není patrné, jakým způsobem se žalovaný vypořádal s jednotlivými argumenty a námitkami uvedenými v žádosti o nové posouzení neudělení víza, když se žalovaný pouze odvolává na záznam žalobce v systému SIS. Především se žalovaný nezabýval námitkou nedostatečného zjištěného stavu věci. Správní orgány dostatečně nevyhodnotily poskytnuté informace natolik, aby mohly konstatovat, že v případě žalobce trvá důvodné nebezpečí, že by mohl při pobytu na území jiného smluvního státu ohrozit bezpečnost nebo závažným způsobem narušit nebo ohrozit veřejný pořádek. V té souvislosti odkázal na rozsudek SDEU ve věci C-503/03 Komise proti Španělsku, ve kterém se uvádí, že rodinnému příslušníkovi občana EU nemůže členský stát odepřít vstup ani udělení víza z důvodu záznamu v SIS, aniž by ověřil, zda přítomnost této osoby představuje skutečnou, trvající a dostatečně vážnou hrozbu, kterou je dotčen zájem veřejnosti. V neposlední řadě žalobce namítal, že žalovaný porušil čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod, neboť vydaným rozhodnutím zasáhl do práva na rodinný život nejen žalobce, ale také jeho rodiny a rozhodnutí proto považuje za zcela nepřiměřené. Domnívá se, že jako rodinný příslušník hned dvou občanů EU má právo na společné soužití s nimi a tvrzení, že představuje hrozbu veřejného pořádku, považuje na účelovou, neboť se svým chováním nedopustil žádného zásadního protispolečenského chování. Napadené rozhodnutí proto žalobce shledává nezákonným, nepřezkoumatelným, závěry správního orgánu nemají oporu ve spisovém materiálu, správní orgán nezjistil stav věci v potřebném rozsahu pro vydání rozhodnutí, žádost v potřebném rozsahu neprojednal a provedené důkazy nesprávně a tendenčně interpretoval v neprospěch žalobce.

II.

Řízení před zastupitelským úřadem

3. Žalobce podal dne 12. 5. 2022 u ZÚ Tunis žádost o vstupní vízum z titulu rodinného příslušníka občana EU, syna A. M., podle § 15a odst. 2 zákona o pobytu cizinců. ZÚ v Tunisu zamítl žádost s odůvodněním, že na základě shromážděných informací k předmětné žádosti dospěl k závěru, že existuje důvodné podezření, že by žadatel (dále jen žalobce) při pobytu na území mohl ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek, dále uvedl, že se žalobce dopustil obcházení zákona o pobytu s cílem získat vízum k pobytu na území, zejména tím, že na území České republiky pobýval téměř dva roky nelegálně, přičemž nelegálně pobýval nějaký čas také na území jiných států EU. ZÚ Tunis na základě těchto zjištěných informací podal prostřednictvím žalovaného podnět k zařazení žalobce do evidence nežádoucích osob (dále jen „ENO“), resp. do SIS. Jelikož žalobce nesouhlasil se zamítavým stanoviskem

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

ZÚ Tunis, podal žádost o nové posouzení důvodů neudělení krátkodobého víza podle § 180e odst. 2 zákona o pobytu cizinců. ZÚ Tunis neshledal důvod pro využití autoremedury, proto postoupil žádost o nové posouzení nadřízenému správnímu orgánu (žalovanému). Žalovaný z důvodu procesního pochybení ZÚ Tunis spočívajícího zejména v nesprávném rozhodnutí o naplnění zamítacího důvodu zakotveného v § 20 odst. 4 písm. e) zákona o pobytu cizinců bez řádně zjištěného skutkového stavu, zrušil toto rozhodnutí ZÚ Tunis a vrátil mu věc k novému projednání.

4. ZÚ Tunis po vrácení věci znovu rozhodl tak, že žádost o vstupní vízum zamítl, avšak nyní z důvodu, že je žalobce zařazen do informačního systému smluvních států, kam byl zařazen Českou republikou podle § 20 odst. 5 písm. d) zákona o pobytu cizinců, neboť na základě výše uvedených informací vyhodnotil, že trvá důvodné nebezpečí, že mohl při pobytu na území jiného smluvního státu ohrozit bezpečnost nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek. S tímto rozhodnutím se žalobce neztotožnil a opět podal žádost o nové posouzení. Z důvodu nevyužití autoremedury ZÚ Tunis postoupil věc nadřízenému správnímu orgánu, tedy žalovanému.

III.

Napadené rozhodnutí

5. Žalovaný následně znovu posuzoval rozhodnutí ZÚ Tunis v souladu s § 180e odst. 6 zákona o pobytu cizinců a žalobou napadeným rozhodnutím shledal, že je v souladu s § 20 odst. 5 písm. d) zákona o pobytu cizinců. Rozhodnutí zdůvodnil tím, že dle sdělení Ředitelství služby cizinecké policie (dále jen „ŘSCP“) stále trvají důvody, pro který byl žalobce do SIS zařazen. ŘSCP znovu zopakovalo své závěry svého závazného stanoviska, tj. nesouhlasné stanovisko k udělení víza s tím, že důvodem zařazení žalobce do ENO a SIS byl jeho dlouholetý nelegální pobyt v EU. V závěru svého odůvodnění žalovaný konstatoval, že pokud je obdrženo negativní stanovisko některého z členských států, posoudí žalovaný žádost pouze z hlediska procesní stránky, přičemž dospěl k závěru, že ZÚ Tunis procesně nijak nepochybil. ZÚ Tunis se tak řídil závazným stanoviskem ŘSCP a postupoval správně, když žádost zamítl v souladu s § 20 odst. 5 písm. d) zákona o pobytu cizinců.

IV.

Vyjádření žalovaného

6. Žalovaný setrval na dosavadní argumentaci, navrhl zamítnutí žaloby s tím, že ji považuje za nedůvodnou a zopakoval důvody, jež ho vedly k vydání napadeného rozhodnutí. Konstatoval, že rozhodnutí žalovaného i zastupitelského úřadu jsou řádně věcně i právně odůvodněna, jsou přezkoumatelná a zákonná, přičemž v odůvodnění rozhodnutí zhodnotil a přihlédl ke všemu, co bylo v řízení zjištěno a rozhodnutí dostatečně odůvodnil. Uvedl, že na základě konkrétních informací, které měly správní orgány k dispozici, shledaly důvody pro zamítnutí žádosti žalobce podle § 20 odst. 5 písm. d) zákona o pobytu cizinců, neboť žalobce byl na podnět ZÚ Tunis zařazen do ENO a do SIS z důvodu nelegálního pobytu nejen na území České republiky, ale také na území jiných členských států EU, čímž porušil právní řád České republiky, potažmo právo EU. Žalovaný dále konstatoval, že žalobce zcela účelově žádal v Německu a v Nizozemsku o azyl, aniž by k tomu měl důvod. To vyplynulo zejména z jeho vyjádření při pohovoru a

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

ze skutečnosti, že se vrátil do Tuniska za účelem podání žádosti o vízum, přičemž s ním do Tuniska přicestoval také jeho syn. Ve svém vyjádření popsal, že ZÚ Tunis při prvním posuzování žádosti o vízum nepostupoval správně, neboť žádost zamítl ze špatného důvodu. Poté, již na základě žádosti o nové posouzení podané žalobcem s následným vrácením věci ze strany žalovaného, rozhodl ZÚ Tunis dle rozhodnutí žalovaného správně, když žádost zamítl dle důvodu uvedeného v § 20 odst. 5 písm. d). Po podání žádosti o nové posouzení důvodů neudělení víza, vznesl žalovaný doplňující dotaz na ŘSCP ohledně aktuálnosti hrozby. ŘSCP vyjádřilo negativní stanovisko k žádosti žalobce o udělení jednotného schengenského víza s konstatováním, že žalobce je považován za hrozbu pro veřejný pořádek či vnitřní bezpečnost dle čl. 32 odst. 1 písm. a) bod v) Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 810/2009. Žalovaný na základě negativního závazného stanoviska ŘSCP k předmětné žádosti o udělení jednotného schengenského víza, uděleného v souladu s čl. 32 odst. 1 písm. a) bod 6 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 810/2009, žádost o vízum žalobci zamítl. K žalobcem tvrzené nezákonnosti rozhodnutí žalovaný uvedl, že rozhodnutí má oporu v obsahu spisu. Zdůraznil, že současně je u rodinných příslušníků občanů EU posuzována aktuálnost, dostatečnost a trvání takové hrozby. Skutečnost, že žalobce byl do příslušných informačních systému zařazen, svědčí o tom, že důvody pro zařazení jsou přiměřené a že hrozba je aktuální, dostatečná a trvá. Žalovaný uvedl, že správní orgány postupovaly v souladu se zásadou legality ve smyslu § 2 odst. 1 s. ř., když v obou fázích řízení posuzovaly aktuálnost hrozby představované žalobcem. K žalobcem tvrzené nezákonnosti rozhodnutí žalovaný uvedl, že rozhodnutí má oporu v obsahu spisu. Dodal, že žalobce k žádosti o vízu doložil mimo jiné rodný list syna, avšak v průběhu řízení nedoložil, že o dítě mladší 21 let skutečně pečuje, což je zákonem o pobytu cizinců explicitně vyžadováno.

7. K námitce nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaný poukázal na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006–76, dle kterého je zrušení správního rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost vyhrazeno nejzávažnějším vadám správních rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze správní rozhodnutí meritorně přezkoumat. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů musí být však být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno. S tím souvisí i námitka nedostatečného odůvodnění, přičemž žalovaný uvedl, že část druhá a třetí správního řádu se na vízové řízení podle § 168 zákona o pobytu cizinců nepoužije a odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 12. 2013, č. j. 8 As 40/2013–31, dle kterého se na řízení o udělení krátkodobého víza (§ 20 zákona o pobytu cizinců) ani na řízení o nové posouzení důvodů pro udělení víza (§ 180e zákona o pobytu cizinců) nevztahuje druhá a třetí část správního řádu (viz § 168 zákona o pobytu cizinců). Žalovaný rovněž citoval z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 3. 2022, č. j. 4 Azs 323/2021–47, z něhož vyplývá, že žalovaný nemusí v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvádět v plném rozsahu informace podléhající režimu ochrany ve smyslu zákona č. 412/2005 Sb., o ochraně utajovaných informací o bezpečnostní způsobilosti, s tím, že žadatel má být informován alespoň do té míry, jak je to jen možné při zachování ochrany utajovaných informací či povinnosti mlčenlivosti. Žalovaný žalobci poskytl dostatečné informace pro to, aby záznamy v daných informačních systémech mohl řešit. K námitce zásahu do práva na rodinný život ve smyslu článku 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a článku 8 Úmluvy o ochraně

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

lidských práva základních svobod žalovaný uvedl, že k takovému zásahu nedošlo, když neměl pravomoc rozhodnout ve věci jinak než dle závazného stanoviska ŘSCP a dle čl. 32 odst. 1 písm. a) bod VI) Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 810/2009 ze dne 13. července 2009 o kodexu Společenství o vízech měl povinnost zamítnout žádost žadatele, který je považován za hrozbu, tj. neměl důvod provádět jakékoli správní uvážení ve věci. Z hlediska principu proporcionality v takovém případě dochází k převážení zájmu společnosti, resp. ochrany veřejného zdraví, bezpečnosti a veřejného pořádku nad zájmem jednotlivce. Žalovaný zopakoval, že žalobce je hrozbou pro veřejný pořádek a členské státy EU nemají zájem na vstupu žalobce na území. S odkazem na § 180e odst. 6 zákona o pobytu cizinců žalovaný poukázal na to, že správní orgány prvního i druhého stupně zkoumají žádost pouze z procesní stránky, kdy samotné vedení žalobce v informačním systému je dle § 172 odst. 2 zákona o pobytu vyloučeno ze soudního přezkumu. Žalovaný zdůraznil, že neudělením krátkodobého schengenského víza nedošlo k neoprávněnému zásahu, neboť ačkoliv na udělení víza rodinnému příslušníku občana EU existuje právní nárok, žadateli vízum uděleno nebude, byl-li prokázán jeden ze zamítacích důvodů v § 20 odst. 5 zákona o pobytu cizinců, který udělení víza vylučuje.

V.

Vyjádření účastníků při ústním jednání

8. Zdejší soud nejprve shledal, že jsou splněny podmínky řízení, žaloba je přípustná, byla podána včas a osobou oprávněnou. Následně soud vycházel ze skutkového a právního stavu, jenž zde byl v době vydání napadeného rozhodnutí, přezkoumal toto rozhodnutí na základě podané žaloby v mezích žalobních bodů [§ 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)]. Na žádost žalobce nařídil soud k projednání žaloby ústní jednání na den 25. 9. 2023, během něhož účastníci setrvali na svých dosavadních tvrzeních.

V.

Posouzení věci soudem

9. Žaloba není důvodná.
10. Z obsahu spisového materiálu předloženého žalovaným správním orgánem vyplynuly pro rozhodnutí ve věci samé podstatné skutečnosti, a to že dne 24. 5. 2022 ZÚ Tunis zamítlo žádost žalobce o udělení víza příslušníku občana ČR z důvodů uvedených v § 20 odst. 5 písm. c) a e). K žádosti žalobce o nové posouzení důvodů neudělení krátkodobého víza žalovaný 3. 8. 2022 rozhodnutí ZÚ Tunis zrušil a vrátil k novému projednání, neboť ZÚ Tunis nesprávně určil důvod zamítnutí žádosti. Ze spisu vyplývá, že ZÚ Tunis podal podnět na zavedení žalobce do informačního systému smluvních států z důvodu jeho dlouhodobého nelegálního pobytu v EU. Na základě tohoto podnětu byl žalobce zařazen do ENO a do SIS. Ze spisu vyplývá, že ŘSCP sdělilo negativní stanovisko k žádosti o udělení jednotného víza s odkazem na čl. 32 odst. 1 písm. a) bod VI) Nařízení EP a Rady ES č. 810/2009 s tím, že záznam do SIS II byl vložen právě Českou republikou. Žalovaný dospěl k závěru, že důvodem pro neudělení víza je skutečnost, že žalobce je zařazen od informačního systému smluvních států a příslušný orgán poskytl

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

dodatečné informace, po jejichž vyhodnocení lze mít za to, že trvá důvodné nebezpečí, že by žadatel mohl při pobytu na území jiného smluvního státu ohrozit jeho bezpečnost nebo závažným důvodem narušit veřejný pořádek.

11. Rozhodnutím ze dne 10. 10. 2022 ZÚ Tunis opětovně zamítl žádost žalobce o udělení víza rodinnému příslušníka občana EU a jako důvod uvedl, že žalobce je zařazen do informačního systému smluvních států a příslušný orgán, který žalobce do tohoto systému zařadil, poskytl dodatečné informace, po jejichž vyhodnocení lze mít za to, že trvá důvodné nebezpečí, že by žadatel mohl při pobytu na území jiného smluvního státu ohrozit jeho bezpečnost nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Dále ZÚ Tunis uvedlo, že členský stát, který vznesl námitku proti udělení víza, je Česká republika. Orgán, který lze kontaktovat ohledně podstaty důvodů námítky, je právě ŘSCP. ZÚ Tunis rovněž doplnilo odůvodnění, že žádost o vízum zamítlo na základě negativního stanoviska ŘSCP. Rozhodnutím ze dne 4. 1. 2023 žalovaný potvrdil rozhodnutí ZÚ Tunis a v odůvodnění opět uvedl, že velvyslanectví obdrželo vyjádření ŘSCP, které sdělilo, že negativní stanovisko bylo uděleno v souladu s čl. 32 odst. 1 písm. a) bodu VI) Nařízení EP a Rady ES č. 810/2009. Žalovaný opakovaně vznesl dotaz na ŘSCP k žádosti žalobce o vízum a ŘSCP zopakovalo své negativní stanovisko. S odkazem na závaznost vyjádření ŘSCP žalovaný konstatoval důvod pro zamítnutí žádosti dle § 20 odst. 5 písm. d) zákona o pobytu cizinců s tím, že aktuálnost hrozby byla ze strany správních orgánů také shledána.
12. Správní spis obsahuje mj. záznam z pohovoru se žalobcem, jenž byl proveden na Velvyslanectví ČR v Tunisu dne 12. 5. 2022, v němž žalobce uvedl, že Tunisko opustil na lodi, kvůli politické situaci a tak celkově, přičemž nejprve jel ilegálně do Itálie, následně do Rakouska, Německa, Nizozemí a poté opět do Německa, přičemž na území ČR se zdržuje ilegálně od počátku roku 2000. Na základě zjištěných skutečností byl dán ZÚ Tunis podnět na ŘSCP na zvážení zaslání žádosti o zařazení žalobce do evidence nežádoucích osob, přičemž záznam byl následně učiněn. Ke dni vydání napadeného rozhodnutí byl záznam v Schengenském informačním systému II dle čl. 24 nařízení Rady EU č. 1987/2006, který byl vložen ČR, platný, jeho důvody trvaly Z rodného listu A. M., nar. X vyplývá, že na místě jeho otce je zapsán žalobce.
13. Vydávání krátkodobých víz je upraveno přímo použitelným nařízením Evropského parlamentu a Rady (ES) ze dne 13. 7. 2009, č. 810/2009, o kodexu Společenství o vízech, doplněným o vnitrostátní úpravu v zákoně o pobytu cizinců.
14. Podmínky udělení krátkodobého víza upravuje především § 20 zákona o pobytu cizinců ve spojení s § 15a téhož zákona, který vymezuje pojem rodinného příslušníka občana EU.
15. Žalovaný nezpochybnil naplnění podmínek stanovených § 15a zákona o pobytu cizinců, tj. okolnost, že žalobce je rodinným příslušníkem občana EU.
16. Podle § 20 odst. 5 písm. d) zákona o pobytu cizinců, se cizinci, který žádá o krátkodobé vízum jako rodinný příslušník občana Evropské unie a sám není občanem Evropské unie a hodlá doprovázet občana Evropské unie na území nebo následovat občana Evropské unie, který na území pobývá, krátkodobé vízum neudělí, jestliže je zařazen do

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

informačního systému smluvních států a příslušný orgán, který rodinného příslušníka do tohoto systému zařadil, poskytne dodatečné informace, po jejichž vyhodnocení lze mít za to, že trvá důvodné nebezpečí, že by mohl při pobytu na území jiného smluvního státu ohrozit jeho bezpečnost nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek.

17. Podle § 180e odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců je cizinec oprávněn požádat o nové posouzení důvodů neudělení krátkodobého víza.
18. Podle § 180e odst. 5 zákona o pobytu cizinců žádost o nové posouzení důvodů podle odstavce 1 posuzuje v rozsahu své působnosti Ministerstvo zahraničních věcí, ministerstvo a Ředitelství služby cizinecké policie.
19. Podle § 180e odst. 6 zákona o pobytu cizinců ministerstvo zahraničních věcí posuzuje soulad důvodů neudělení krátkodobého víza, zrušení platnosti krátkodobého víza nebo prohlášení krátkodobého víza za neplatné, o kterých rozhodl zastupitelský úřad, s důvody stanovenými přímo použitelným právním předpisem Evropské unie. Ministerstvo zahraničních věcí dále posuzuje soulad důvodů zrušení platnosti krátkodobého víza uděleného cizinci, který na území požívá příslušných výsad a imunit, s důvody stanovenými přímo použitelným právním předpisem Evropské unie, a jde-li o rodinného příslušníka občana Evropské unie, s důvody uvedenými v § 20 odst. 5. V rámci nového posuzování souladu důvodů neudělení krátkodobého víza je Ministerstvo zahraničních věcí povinno vyžádat si závazné stanovisko policie v případech, kdy důvodem jeho nevydání bylo nesouhlasné stanovisko policie; policie vydá stanovisko bezodkladně.
20. Podle § 171 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, pokud rozhodnutí o neudělení krátkodobého víza bylo vydáno na základě stanoviska policie, které obsahuje informace, že by žadatel mohl být považován za hrozbu pro veřejný pořádek, vnitřní bezpečnost nebo veřejné zdraví podle přímo použitelného předpisu Evropské unie nebo pro mezinárodní vztahy jednoho nebo více členských států, jsou tyto důvody z přezkoumání soudem vyloučeny.
21. Čl. 32 odst. 1 písm. a) bod VI) Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 810/2009 ze dne 13. července 2009 o kodexu Společenství o vízech, kterým se řídí úřady při výkonu vízové činnosti, pokud jde o krátkodobá schengenská víza, stanoví, že žádost o udělení víza se zamítne, pokud je žadatel považován za hrozbu pro veřejný pořádek, vnitřní bezpečnost, veřejné zdraví ve smyslu čl. 2 bodu 19 Schengenského hraničního kodexu nebo pro mezinárodní vztahy kteréhokoli z členských států, zejména pokud je na něj ve vnitrostátních databázích členských států veden záznam pro účely odepření vstupu ze stejných důvodů.
22. Podle čl. 27 odst. 1 Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES ze dne 29. dubna 2004 o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států, o změně nařízení (EHS) č. 1612/68 a o zrušení směrnic 64/221/EHS, 68/360/EHS, 72/194/EHS, 73/148/EHS, 75/34/EHS, 75/35/EHS, 90/364/EHS, 90/365/EHS a 93/96/EHS, směřjí členské státy omezit svobodu pohybu a pobytu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků bez ohledu na

státní příslušnost z důvodů veřejného pořádku, veřejné bezpečnosti nebo veřejného zdraví. Tyto důvody nesmějí být uplatňovány k hospodářským účelům.

23. Podle čl. 27 odst. 2 Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES opatření přijatá z důvodů veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti musí být v souladu se zásadou přiměřenosti a musí být založena výlučně na osobním chování dotyčné osoby. Předchozí odsouzení pro trestný čin samo o sobě přijetí takových opatření neodůvodňuje.
24. Podle čl. 27 odst. 3 Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES osobní chování dotyčného jednotlivce musí představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. Odůvodnění, která přímo nesouvisí s dotyčnou osobou nebo souvisejí s generální prevencí, nejsou přípustná.
25. Z uvedeného vyplývá, že rodinní příslušníci občana EU, kteří sami nejsou občany EU, tvoří specifickou kategorii cizinců, kterým svědčí právo vstoupit na území členského státu, aby tak mohli následovat občana EU. K dané problematice lze blíže odkázat jednak na již zmíněnou směrnici 2004/38/ES, a jednak na související judikaturu Soudního dvora a její závěry ve věci C-127/08 (Blaise Baheten Metock a další v. Minister for Justice, Equality and Law Reform) a ve věci C-503/03 (Komise v. Španělsko), dle kterých uvedení rodinní příslušníci mají nejen právo vstoupit na území členského státu, ale také právo na obdržení vstupního víza, kdy opačný závěr (tj. nevydání vstupního víza) je podmíněn výsledkem nutného individuálního posouzení každého případu a zvážení, zda dotčený cizinec (rodinný příslušník občana EU) zařazený v SIS představuje skutečnou, trvající a dostatečně závažnou hrozbu, kterou je dotčen základní zájem společnosti.
26. V rozsudku ze dne 15. 3. 2022, č. j. 4 Azs 323/2021-47 Nejvyšší správní soud zdůraznil, že z dikce § 171 odst. 2 zákona o pobytu cizinců nevyplývá, že by správní orgány nemusely zdůvodňovat zamítnutí žádosti o udělení víza v případech, kdy žadatel představuje hrozbu ve smyslu výše citovaného ustanovení vízového kodexu, ale pouze to, že správní soudy nemohou důvody, pro které je žadatel jiným členským státem EU považován za hrozbu pro veřejný pořádek, vnitřní bezpečnosti, veřejné zdraví nebo mezinárodní vztahy ve smyslu čl. 32 odst. 1 písm. a) bod VI) vízového kodexu, podrobit svému přezkumu.
27. Nejvyšší správní soud z judikatury SDEU (rozsudek ze dne 24. 11. 2020 ve spojených věcech C-225/19 a C-226/19, R. N. N. S., K. A. proti Minister van Buitenlandse Zaken), dovodil, že správní orgány musí do odůvodnění svého rozhodnutí o zamítnutí žádosti o udělení víza zahrnout jednak údaj ohledně členského státu, ve kterém je žadatel za hrozbu ve výše uvedeném smyslu považován, jakož i vysvětlení konkrétního důvodu, v čem je tato hrozba s ohledem na osobu stěžovatele spatřována, na čemž nemůže ničeho změnit ani skutečnost, že žalovaný rozhodoval na základě stanoviska cizinecké policie, pakliže existence závazného stanoviska nemůže odůvodnit absenci uvedení konkrétních důvodů, pro které žadatel představuje hrozbu dle čl. 32 odst. 1 písm. a) bod VI) vízového kodexu. Písemné informování cizince o výsledku nového posouzení důvodů neudělení víza dle právě citovaného ustanovení tak musí obsahovat náležitosti vyplývající z rozsudku SDEU ve věci R. N. N. S., K. A. proti Minister van Buitenlandse Zaken.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

28. Rozhodnutí o neudělení krátkodobého víza ze shora uvedených důvodů představuje omezení svobody pohybu a pobytu dotyčného rodinného příslušníka ve smyslu čl. 27 směrnice 2004/38/ES, který umožňuje členským státům omezit svobodu pohybu a pobytu občanů EU a jejich rodinných příslušníků pouze z důvodů veřejného pořádku, veřejné bezpečnosti nebo veřejného zdraví. Přitom platí, že opatření přijatá z důvodů veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti musejí být v souladu se zásadou přiměřenosti a musejí být založena výlučně na osobním chování dotyčné osoby, jež musí představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti.
29. Ze shora uvedeného ustanovení plyne, že správní orgány státu, které rozhodují o udělení víza, musí zhodnotit (a v písemném vyhození svého rozhodnutí popsat hodnotící úvahy a výsledky procesu hodnocení) osobního chování žadatele a jeho dopady do zájmů společnosti, a to z hlediska skutečného a aktuálního nebezpečí osoby žadatele pro veřejný pořádek či bezpečnost. Hrozbu pro veřejný pořádek, bezpečnost či zdraví musí rozhodující členský stát posoudit ve vztahu ke svému území (viz rozsudek SDEU ze dne 10. července 2008, ve věci C-33/07 Jipa proti Rumunsku, ECLI:EU:C:2008:396, bod 25; nebo také usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010-151.
30. Výkladem pojmů „veřejný pořádek“, resp. „závažné narušení veřejného pořádku“ v kontextu zákona o pobytu cizinců se podrobně zabýval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010-151. Konstatoval, že při výkladu pojmů „veřejný pořádek“, resp. „závažné narušení veřejného pořádku“, používaných v různých kontextech zákona o pobytu cizinců, je třeba brát v úvahu nejen celkový smysl dané právní úpravy, ale přihlížet i k rozdílným okolnostem vzniku, původu a účelu jednotlivých ustanovení, v nichž jsou tyto pojmy užity. Narušením veřejného pořádku podle § 119 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců na území České republiky, může být jen takové jednání, které představuje skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti (srov. čl. 27 odst. 2 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES). I v takovém případě je však nutno zohlednit individuální okolnosti života cizince a přihlídnout k jeho celkové životní situaci.
31. Z dikce § 20 odst. 5 písm. d) zákona o pobytu cizinců i z účelu předmětného ustanovení, jímž je právě ochrana bezpečnosti a veřejného pořádku a zdraví, je nepochybné, že předchozí nelegální pobyt žalobce sám o sobě nepostačuje k zamítnutí žádosti o udělení víza, neboť je zároveň třeba, aby příslušný orgán jenž rodinného příslušníka do informačního systému zařadil, poskytl dodatečné informace, po jejichž vyhodnocení lze mít zato, že trvá důvodné nebezpečí, že by cizinec mohl při pobytu na území jiného smluvního státu ohrozit jeho bezpečnost nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Tato podmínka byla splněna, jak vyplývá ze sdělení ŘSCP učiněného v průběhu správního řízení i samotného odůvodnění napadeného rozhodnutí. Nelegální pobyt žalobce na území EU, včetně České republiky představuje i do budoucna nebezpečí, že by mohl opět tímto způsobem narušit veřejný pořádek, přičemž při posuzování tohoto rizika je však třeba vzít v potaz i další okolnosti předmětného případu. Nelze pominout skutečnost, že před pořízením předmětného záznamu o žalobci do evidenčních systémů, bylo ověřeno, v souladu s článkem 21 Nařízení Evropského parlamentu a Rady č. 1987/2006, zda je tento případ, s ohledem na zjištěné skutečnosti,

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

dostatečně přiměřeným, relevantním a závažným pro vložení do SIS, zároveň byla posuzována aktuálnost, dostatečnost a trvání hrozby uvedené v § 20 odst. 5 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb. o pobytu cizinců na území ČR. Výčet důvodů, pro něž se záznam vloží, a který je uvedený v článku 24 uvedeného nařízení, je přitom pouze demonstrativní, nikoli taxativní. Před vydáním rozhodnutí Policie ČR dožádala žalovaného o přezkum, zda stále trvají důvody pro zařazení žalobce do evidence SIS, přičemž z přezkumu vyplývá, že tyto důvody nadále trvají. Policie v té souvislosti zároveň přihlédla ke všem dostupným informacím k případu žalobce, tedy opětovně došlo k posouzení přiměřenosti učiněného záznamu.

32. Žalobce argumentuje tím, že rozhodnutím bylo zasaženo do práva na rodinný život a rozhodnutí je nepřiměřené s ohledem na existenci dítěte žalobce žijícího spolu se svou matkou na území ČR. V té souvislosti je třeba zmínit, že syn žalobce byl počat v době nelegálního pobytu žalobce na území ČR a žalobce i jeho přítelkyně, si byli vědomi postavení žalobce v souvislosti s jeho nelegálním pobytem a komplikací z tohoto vyplývajících, jež mohou mít v budoucnu zásadní dopad na možnost vést na území ČR rodinný život a na možnost žalobce vykonávat rodičovskou zodpovědnost k tomuto dítěti. V té souvislosti soud nepovažuje napadené rozhodnutí v rozporu se zásadou přiměřenosti.
33. Pokud žalobce uvádí, že k zápisu žalobce do výše uvedených evidenčních systémů došlo na základě zcela účelového jednání ZÚ Tunis a žalovaného, pak s tímto závěrem se soud neztotožňuje. K zápisu totiž došlo na základě podnětu ZÚ Tunis, který byl učiněn v reakci na skutečnosti zjištěné v průběhu správního řízení při pohovoru dne 12. 5. 2022, tedy ještě přede dnem vydání nového rozhodnutí ZÚ i napadeného rozhodnutí, a které nemohly zůstat opominuty.
34. Žalobce dále namítal, že napadené rozhodnutí je v příkrém rozporu se zjištěnými skutečnostmi a je nepřezkoumatelné. Žalobce však neuvedl, jaké konkrétní skutečnosti, z nichž žalovaný vycházel, jsou v rozporu se zjištěným skutkovým stavem, přičemž soud žádný takový rozpor neshledal.
35. Žalovaný se dále dle žalobce dostatečně nevypořádal s tím, že ZÚ neudělil žalobci alespoň vízum s omezenou územní platností dle článku 25 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 810/2009 ze dne 13. 7. 2009. Žalovaný se možností udělení tohoto typu víza v rozhodnutí skutečně nezabýval, ale soud toto nehodnotí jako pochybení. Důvodem je, že vízum s omezenou územní platností se uděluje pouze výjimečně z taxativně stanovených důvodů. Za situace, kdy žalobcem nebyly tvrzeny a v řízení ani nebyly zjištěny žádné mimořádné, např. humanitární důvody, které by odůvodňovaly udělení tohoto typu víza, pak nelze klást žalovanému k tíži, že se možností udělení tohoto typu víza nezabýval.
36. S ohledem na shora uvedené dospěl soud k závěru, že rozhodnutí žalovaného je přezkoumatelné, jeho odůvodnění má základ v dostatečně zjištěném skutkovém stavu a bylo vydáno v souladu se shora uvedenými právními předpisy. Z tohoto důvodu soud v souladu s ust. § 78 s.ř.s. žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

VII. Náklady řízení

37. O náhradě nákladů řízení krajský soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.
38. V řízení byl úspěšný žalovaný, jemuž však v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, a z tohoto důvodu soud rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Plzeň 25. září 2023

Mgr. Jaroslava Křivánková v.r.
samosoudkyně